

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 31. јула 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погоднија 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic, (Srem) Syrmien). — Преплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

—ала, —ала, —ала!

У Србији нешто цвета
— Милом богу хвала —
Ако није ружа
А оно је дала.

Што је могла прва брига
То је лепо дала.
Одахнула колиба,
А и многа сала.

Где је туђа налепа
Јефтин бостан брала
Ту сад трза ручице, —
Не воли игала.

Испод дуга великог
Земља застењала, —
Сад притичу лекови
Из разних канала.

Безакоње додијало
— То не беше шала
Сад се закон повраћа
Милом богу хвала!

Мал' се није вад и вера
У ад стропоштала
Сад не зјају чељуст
Прождрљивих хала.

Вратили се патријоти
Преко камивала,
Поље се отворило
Правде и морала.

Већ и каса државна
Није с' српском звала, —
Сад у благу народњем
Туђин нема тала.

Народу с' отварају
Двери арсевала; —
Чисте руке рукују,
Милом богу хвала!

Просули се отрови
Из златних бокала;
Краљ ће скоро вес'о бит',
Мајка му се дала.

Ипак српски листови
Разјавили зјала
Па не вичу праведно:
Милом богу хвала!

Већ варају страни свет
Без мрве морала
Како „расте шкала
Радикалних зала!“

Ала, ала, ала,
На том им нехвал'.

Из вилајета.

Умре и Бедековић, — бог да му душу прости!
Можда је био најбољи човек на свету; нисам имао
част да га лично познајем. Високо је стојао, био је
хрватски министар. Сад би требало да се сва Хрватска
и Славонија у црно завију, — и мени се чини

да су већ у црно завијене, и то много пре, него што су чуле глас о смрти свога великодостојника. Ал сад црно на црно бацати, то не иде, — доста је једна црвина и то у ове дане кад нас и други са свију страна оцрњују. Можда је покојни Бедековић био најваљанији човек, и ја ћу са највећим саучешћем читати све песме и панегирике у којима се буду набрајале врлине његове, — а грехе његове бацаћемо у Тису, куда се бацају и многи други грехови. Само не знам шта ћемо са Тисом, кад прибере све туђе грехове, па од тога још већма вабуја. То је питање врло критично, — па за то ћемо га оставити Фалбу, он има у своје рукаву много критичних дана, па шат се нађе који критичан дан, који ће и у том питању донети лека.

Место хрватског министра неће остати дуго празно. Г. Јосиповић је пре неколико година био на томе путу, да славу своју на тој висини овековечи. Онда га је од тога спасао министар председник Тиса. Ал не може ни Тиса људе довека спасавати. А ми не морамо ни у боб врачати, и без тога можемо нагодити (јер така је та нагода) да ће за који дан узети на себе терет малог посланца и велике одговорности (наравно пред историјом, а не и пред загревачким зем. сабором) г. Јосиповић, који, ако има добро срце треба таки своје име да помацари, па да се назива Józsefvics — а остало ће већ све ићи како је коме написано у рожданику, у књизи судбине. (Наши кажу да је судбина јарац, — до сада смо то бар више пута искусили, па не би потребно било да то и даље искушавамо.)

Новости у свету има доста, ма да је ово мртва сезона.

ПОДЛИСТАК.

Мој сат — и шест поштених сајџија.

Од Марка Твена.

Мој нови красни шпагни сат ишао је красно годину и по дана; никад није потрчао напред, никад се није закашњавао, никад није застао, никад се у њему није ништа пореметило. Чврсто сам веровао у његове минуте, у његове секунде, јер ме никад није преварио; веровао сам да поузданијег сата нема на свету, да му је састав тако јак и цигуран да неће никад репаратура затребати.

Једно вече заборавим да га навијем и мој је сат још ишао, ишао, док није у неко доба ноћи стао. Кад сам га у јутру видео да стоји врло сам се сневеселио, — не знам како и за што, ал се у мени нека немила слутња побудила. Та ме је туга брзо прешла и ја навијем сат и наместим му казаљке онако од ока, а немилој слутњи оштро заповедим да се торња од мене.

Кад сам после вруштука пошао за својим послом сврнем к једном сајџији, који ми је био уз пут, сврнем да ту казаљке наместим тачно, према другим сатовима. Сајџија узме сат из моје руке; као услужан човек хоће он да казаљке намести. Уз то ми рече:

„Ваш се сат закашњава за четир минута, — треба регулатора мало унапред потиснути.“

Ето и. пр. Буланжеру суде, ал му суде иза леђа, па га ништ не вређа. Гарашанину још не суде, али ни он не мари да се врзе по Србији баш онда, кад се спрема скупштина. Пера Тодоровић ваљда је већ одужио своји тридесет дана (а и Стева Вацки своји тринаест фор.) Ако је Пера већ стао на слободу, слободи баш неће мило бити да се таке ноге по њој шећу, — али Пера ваљда ће бити тако уљудан да корача лагано јер и до сада што је год говорио и писао било је лагано.

Енглеска је сад тек постала прави Албион, кога год погледаш од министара трџнога савеза, свакоме на челу пише: Албион (волео да са Енглеском брачни уговор склопи). Но ђаволаста је то снаша, та Енглеска, она не воли писмене уговоре, не воли ни пред олтаром да јој руке вежу, — али ако ко хоће лепих погледа, умиљата кокегирања, слатких обећања, тога не мора штетити, јер то је ништа не кошта.

А Турска, она ти је права була. Покрила лице, па ни враг не зна на кога намигује, а на кога се мргоди. Лако је лице покрити, али према Крити можда ће га морати и открити.

У Бечу се састали антрополози, да се мало озбиљно поразговоре, а малко и да се и нашале. Ето тако велики научењак Фирхоф узео је у руке једну лубању и на тој мртвој лубањи живо је доказивао да је то лубања једног Чеха, — то је познао по томе, што та лубања има више сличности са лубањама немачким, него са лубањама руским. И из тога је изводио, да сви мртви Чеси, који су наравно неми, имају више сродства са Немцима него са Русима. — Сад је исти г. Фирхоф отишао у Будапешту; наћи

Покушао сам да га од те манипулације задржим, — покушао сам да га уверим да мој сат врло добро иде и да регулатора не треба дирати. Али узалуд; овај главурдан ништа није чуо, ништа друго није видео, само је видео да се мој сат за четир минута закашњава, и да треба регулатора потиснути; и док сам ја око њега обиграво, молећи га, преклићући га да се окане мог сата, он је сасвим хладнокрвно, немилосрдно извршио оно што је наулио.

Од тога кобног часа поче мој сат да се жури унапред. Како који дан све се већма журио. Првих неколико недеља патио је од жестоке грознице, врућице, пуле му је био стопедесет пута за један минут у хладу. Кад је минуло два месеца дана, мој је сат претекао све варошке сатове и оставио их далеко иза себе, истрчао је за неких тринаест дана испред календара. Док смо сви били у октобру он је био већ дубоко у новембру. Па шта ми ваљди такав који је тако далеко од мене и од истине.

Однесох га сајџији, да га удеси на стару поштену меру. Сајџија ме запита да ли сам ја тај сат већ кадгод давао оправљати. Рекнем по души, да му никад није требовало оправке. На сајџијином челу опазим неку подмуклу радост, и он журно отвори заклопац мојег сата, стави неку чашницу пред десно око и стаде кроз њу завиривати у машинерију мојег сата.

Напоком ми рече: „Овај сат мора се ишчистити,

ће се и ту доста празних лубања, на којима ће моћи доказати (и које ће му и веровати) да су Словени све друго пре, само не оно што јесу. — Но мало шале не шкоди људима у ове озбиљне дане.

Тодор.

Ђира. Даклем у Кикинди склопило се српско дилетантско друштво, које је већ давало неколико лепих српских позоришних представа.

Спира. А од куд ти то знаш.

Ђира. Па читао сам у немачким и мађарским новинама, које излазе у Кикинди.

Спира. А зар није било о

томе ни помена у кикиндској „Садашњости“?

Ђира. Ни словца.

Спира. Е онда већ и ја увиђам да је прека потреба, да у Кикинди излазе мађарске и немачке новине.

П у с л и ц е.

▽. Чујемо да млади српски краљ Александар најрадије чита немачког песника, који се зове Матисон, — јер у томе су имену заједно и мати и син

○. Персиски шах још једнако путује, а могао би лепо седети код куће. — Кобург опет седи код куће, а могао би лепо путовати.

уљем намазати и регулирати. После осам дана дођите по њега.“

После тога ишчишћавања, уљисања и регулисања промени мој сат своју ђуд, сад се тако улени, да му је тиктакање било по типару, као и у оних великих сатова на црквеним кулама. То је имало своје, по мене веома непријатне последице: почео сам закашњавати се у канцеларију, доцне долазити на рочишта, кад дођем кући н ручак а мој тађир изврнут, кад се пожури на вечеру а оно већ свануло; упадох из данашњег дана у јучерашњи па онда у прекјучерашњи, устукну најпре у ланску па онда у прекланску годину, напакон постадох прави препотопни човек, а данашњи свет ишчили ми из очију.

Почео сам виђати неке мамуте и мастонтоне. Крајње је време било да опет потражим сајдију.

Кад дођох сајдији он ми раствори мој сат на па; ампарчета, свако парче прегледа и рече да је лангерац „набрекао“. Уверавао ме је, да ће га за три дана опет у здраво состојаније довести. Кад се и то произвело, онда је мој сат онако „просеком“ узевши добро ишао, ал то је било све. По читава по дана ишао је тако као човек кад се прохули и постане права дола, и онда је обично зујао, режио, залајавао, звиждао, грцао, кашљао, — од те зуре, хуке, буке и бруке нисам могао ни мисли своје да чујем, и што се тиче тога новог његовог посла, за цело да му није било пара на целоме свету.

џ. Но све једно, — ко неће лепо да путује, може ружно путовати.

⊖. Саставак у Осборну тако је забљештио очи Бисмарку, да види само борн, — ал не би шкодило зазирати мало и од оног Оса, који се може пробудити, кад топови заричу.

⊕. „Срп. Независност“ не назива више напредњаке издајицама и изелицама, — а „Домовина“ не крсти више либерале глупацама и будоносцима — гле молим те, како од тешких радикалних зала, људи на ј даред постају учтиви!

+ . У Берлину се вајкају што посланик Радовиц није могао придобити Султана у тројни савез, — а да је могао Радовиц би радо виц тај учинио.

Ω. У немачком селу Габелбаху изабрали су песника Баумбаха за општинског појету. Ту је појезија не само дошла на село, него је баш и насела.

□. У Баји су похарали српску цркву. Ал за то ипак разбојника нигде нема већ само у Србији.

А друго по дана за тим трудио се да наћнади што је пропустио, онда се журио, боже прости, ка' да му је крвава на ногу стала, трудио се да сустигне све сатове који су испред њега измакли, и заиста их је стигао, па и прстигао. Елем просеком или цугуре узевши дужност је своју добро вршио, — но тај цугурски посао може бити код људи врлина, али сату никад на част не служи.

Хајд' опет с њим к сајдији, — наравно, не оном првом, па ни оном другом, него неком трећем. Овај је брзо направио дијагнозу рекавши ми озбиљно, да му је федер пукао. Још је и то рекао да се веома радује што му ништа друго не фали. Истина бог, ја нисам онда ни појма имао о томе шта је то федер (не знам ни дан данашњи), ал стидно ми беше да признам то незнање своје пред страним човеком. Сајдија је сат мој оправио; али што је тиме у једну руку добио то је у другу руку изгубио (т. ј. мој сат). Сад је до некле ишао, а од некле до друге некле држао се стојичке мирноће, после одмора опет је ходио, па се онда опет одмарао, са свим по благоме произвољенију свом. А кад је год хтео да се крене морао се захукати и отиснути баш ка' оно друпља, кад хоће да полети, и онда је увек у њему нешто пуцнуло као мали револверчић. Морао сам шпаг од прслукџе ватирати, да сачувам ребра своја од честих буботака, — ал по савету добрих пријатеља однесем га опет сајдији, — сада већ четвртном.

Сарице и варице.

И луда може бити паметан; ал то му се дешава врло ретко, — само онда кад помисли у себи: сад сам баш лудо урадио!

Пословица хвали оне жене, о којима се ништа или бар мало говори. Ал неки искусни људи још више цене оне жене, које саме мало говоре.

Кад је баш гако, да су богињи правде очи везане, онда би требало да су адвокати дрешмашина, т. ј. да одреше њу. (Ал ми често чујемо кукњаву клијената: одреше нас!).

Ако је истина (а тако је) да смрт долази само једаред, — за што онда доктори праве по више посета. Можда за то, да људима буде умрети лакше кад истроше сав новац на лечење и на лекове.

Има људи који више попију шампањца, него што сиротиња пролије суза. Сиротиња се теши тиме, што богаташки шампањцац није увек „ехт“, као сузе њихове, које нису никад панчоване.

Ласкање ретко кад долази из пуна срца, много чешће долази из празна желуца.

И овај је повадио све тачкове, гледао је кроз рупу, нешто је окретао и држао и нашао је да у мом сату нису добри шрофови. Е хвала богу, само кад се болест позна, онда јој има и лека. И сајдија ме је уверавао да ће га на сигурно излечити. Ја нисам хтео да будем ома неверна Тома, — идемо да видимо. Мој је сат срећно изишао и из ове операције, — сад је било све у реду само је остала једна мала фалинга; ушла нека љубав, нека симпатија у две казаљке чим велика да пређе преко мање а она загне за њу, закаче се, баш као да се ухвате под руку, па тако маширају заједно, једним шетом, једним темпом. И онда могао сам бечити очи колико сам год хтео, нисам могао познати колико је сати. То је до душе маленкост, но ја ипак одох и петом сајдији да и ту маленкост исправи.

Овај ми је „уметник“ рекао, да се у мом сату неки кристал искривио и да на место његово треба други уметник. Па хајд умећи, да се и то проба! Још треба нешто чекићем истуцкати. Ајде туци га, чисто би га и ја тукао. И сад му више није било друге мане, само та једна, што је неколико сати поштењејше ишао, па онда наједаред у њему заџака нешто тако јако као да се сам собом свадио, у казаљке пак онда уђе неки бес, неки штрк, па за шест-седам секунда обиђу читава дваестичетири сата хода, и кад им нестану путна трошка, онда, наравно, стану. —

Мој уја Трива радо седи у крчми и то сваку ноћ до поноћи. Цело село назива га весељаком, само рођена жена његова неће то да призна, — она га зове жалосником. Ето, таке су вам жене!

Нова енциклопедија.

Неазбучним редом или азбучним нередом.

Фатима. — Здравно висока девојка.

Кулаш. — Звонар.

Литија. — Јака кипа.

Поука. — Добар савет без добра примера.

Свилара. — Зивод, који тера у лаж стару пословицу, која вели: ко што ради све себи.

Зубача. — У виноградима нека рђава трава. Ал кад није трава, па се нађе човеку још и у кући, онда је још горе.

Цупас. — Оно псето (у фарблу) које највећма уједа.

Страданије на сухом путу.

Чича Лука дошао са свога салаша у варош С. Дојахао је на магарцу, па, наравно, пре свега сврне у крчму да се мало поткрепи.

Са ојаћеним срцем одем ти ја и шестом сајдији, и ту сам сузним очима гледао како и он мој сат расклапа. Наумио сам да га озбиљно на одговор узем, јер ствар је заиста постала озбиљна. Ја сам за мој сат, кад сам га купио, платио сто и педесет фрината, а репарација ме је стала најмање још једаред толико. Стајао сам, чешљао сам главу и гледајући сајдију познам у њему неког старог знанца, негдашњег машинисту на неком пароброду (као машиниста није се одликовао особитом вештином; за то је и оставио тај занат). И овај брат је пажљиво прегледао мој сат, исто тако као и сви претходници његови, па је и мишљење своје тако исто дрско и поуздано изреко, рекавши:

„Овај сат продуцира много часова; осим тога треба нове осовине претестерисати и неке зупце изпиљити.

Сад ми је, драги читаоци, било доста: ал мислим да је доста и вама.

Ја измахнем шаком, па сајдију момачки љушим. За ту љушку платио сам му мање, него што би за репарацију платио, ал да је било и више не би ми било жао.

Ето, тако се свршила историја мога сата. Ал цела ствар би много паметнија била, да сам таки првога сајдију љушио, а сата да му нисам у руке ни давао.

Магарца је везао на улицу за неки дирек, и док се он унутра крепио, изишла деца из школе, која је била по мудрому наређењу, преко пута од крчме, па, да мало протерају своје, скупили се око магарца и сваки га је или трском проголицо, ил га је водом попрскао, ил је камичак (већи или мањи) на њ бацно, — само добро дете Кузман није учествовао у томе „хецу“, већ је два три корака удаљен од магарца мирно стојао и гледао шта други стоврази раде.

Кад је већ магарцу стрпење дотрајало, подигне главу и почне њакаги колико га грло подносаше. Јамачно је позивао свога госу, чича Луку у помоћ.

Истрчи Лука као бесан, да види ко то узнемирује његовог магарца. Али чим га деца опазише, разбегоше се куд који. Само оста добри Кузман, јер његова је савест била мирна као што је био миран и сам. Он магарца није дражио, па што да бежи.

Али чича Лука није много питао ко је крив, већ видевши Кузмана близу магарца измаше шаком па га тако ћуши, да су му светлаци пред очима синули.

Он бризне плакати и потрчи у школу да се потужи учитељу. На басамацима сукоби се са учитељем и насрне на њега.

— Што не пазиш како идеш, лоло једна! продере се учитељ, па измаше шаком и наш невини Кузман доби данас и другу ћушку.

То је Кузману много било, па оде управо управитељу да се њему потужи. Нађе управитеља у његовој соби и кроз плач рече му:

— Молим, господине директоре, господин учитељ ме ћушио, а ја, бога ми, магарцу нисам ништа урадио.

Управитељ није знао у чему је ствар; па мислећи да Кузман учитеља магарчи замахне целом шаком и зауши кукавног нашег Кузмана, и то му је била данас трећа ћушка ни кривом ни дужном.

Ето видите, тако невиност страда.

„у“.

Попови и калуђери.

У једном друштву било је и попова и калуђера, — а баш је случајно био часни пост.

Домаћин изнесе лепу шунку баш сад скувану. Сва соба замириса од ње.

Домаћин нуди госте.

Попови уздахнуше па рекоше: „Ми не мрсимо“. А калуђери окренуше на шалу, па рекоше: „не мрзимо ни ми“.

— ли.

Наше смијање.

На играци вртило се много; чинио је Неца што је мого, окрет'о је редом сваку даму, ускуптео у заносном пламу, па сад ено посрну и — паде, а дворана већ се тресе сва, од стогласног:

„хахахаха — ха!!“

Наш дипломат, господин Миланко, он се само смешка, фино, танко, усне тек се по мало развлаче, ко' да хоће друго што да значе, руке крши, ломи прете вите, јер он само смешити се сме; ево 'вако:

хехехехе — хе!!

А тврдица наш кир Дима стари, тај за смеј вам слабо баш и мари, њему само да је доста пара, да се с' њима слатко разговара, бројећ банке и дукате жуте, тек се на њих љубазно изкези, па све чини:

хихихихи — хи!!

А наш добри чика Арсеније, сав се тресе, када се насмије, игра трбух, а очи му пуне, из весеља и суза му груне, руке склапа, за трбух се држи! на лицу му блаженство је сво; све се ори:

хохохохо — хо!!

Пред судом се хула Јоја брани има жену и децу да храки, па нек милост судије имаду, — та и други још и више краду, — али суци веле на тенани:

„три године“ на кукњаву сву; а Јоја ће:

„хухухуху — ху!!“

Др. Казбулбуц.

Правила (са изузетцима).

Не ваља бити брзоплет. — (Али то правило не важи и онда, кад жена чарапе плете).

Треба ићи трбухом за лебом. (Осим ако печење стоји десно, лево или одостраг).

Не треба бити назлобраз. — Тако је. (Али пожарници (ватрогасци) могу бити и назлобрази).

Није лепо видети кад ко иде натрашке; (осим ако је ужар).

Не дирај у свеца; (осим ако си у Угарској владика па желиш бити наименован патријар).

Не ваља терати ветар капом. (Али ако га тераш на своју ветрењачу, онда је добро).

Недај се превести жедан преко воде;
(осим ако знаш да преко има крчма са добрим вином).

Натпис на гробу једног цигије.

Овде лежи Аксентије,
Овај Цинцар седи.
Умр'о је пре подне —
Да ручак заштеди.

У нашој земљи.

Давно је то било, још за време владе Марије Терезије, кад се у Беч није могло стићи за два дана, кад још није било жељезнице, већ се морало на коли ићи, онда је дакле у та стара времена носио у Беч једног господина ча-Арса из Ђукошина. Дуго су путовали, најпосле стигну у Беч и одседну у „велики бирц“ као што то ча-Арса приповедаше; господин је некуд отишао, а ча-Арса остао, ишао је, гледао, па се уморио, те се врати натраг; онако уморан искао је од „биргаша“ да му да вина и сена за коње. Овај га погледа на оде, али ни сена ни вина не донесе. Чекао је ча-Арса и чекао ал никако да дочека, најпосле легне под кола па се замисли, те од дугог времена поче већ и зевати онако по нашки.

— Хај! хај! вајн ти је то у нашој земљи.

Баш у тај пар прође туд келнер, те кад чује ча-Арсу да рече хај, и вајн, одма донесе сена и вина. Чудио се ча-Арса и чудио, но најпосле и мане. Кад су га после, кад се из Беча вратио Ђукошинци питали како је тамо, он им одговори: — како је, ето виш' како је, ја иштем он ћути, ја ћутим он носи.

По причању, прибележио.

Шогор.

Скромна жеља.

Викала је снаш' Марина,
'нако у сав глас.
(а кад она тако виче,
то баш није „шас.“)

„Камо срећа!“ — виче ова, —
да и виси мој!
Камо срећа, да и не знам,
твој несретни сој!“

„Камо срећа, да сам мртва,
да ме треви шлог“!..

„Ћира скромно прекрсти се:
„услиш'о те бог!““

Др. Казбулбуц.

Ко ће с Циганом изићи на крај!

Служио Циганин код попа, и кад је једном попа имао ићи некуд на далеки пут, попадија му спреми печену гуску, коју ће са собом на пут понети. Док је попадија спремала којешта друго, Цига некако уварда попадији

очи, одкине од гуске батак пак поједе. Кад је попа на путу огладнео, сврати се у једну крчму, заиште од слуге торбу и седне за стол да једе; кад ал у гуске нема једне ноге: Поп упита слугу. „Море слуго, мени се чини да је попадија спремила гуску са обе ноге — а сад ево нема јој једне.“ „Не знам, попо, ако ћеш мене питати колико је гуска имала ногу кад ју је попадија спремила у торбу, да ли две или три, ил' више,“ одговори Циганин. А попо ће, „е, јесил ти само оне црне багре, таки знаш окренути онако као што није било; од куд гуски три ноге ил' више.“ А слуга ће, „па ако није имала три а оно ваљда више није ни имала но само једну, ваљда је није торба појела!“ Кад су кренули даље, путујући покрај неке баре, која се била заледила, а на њој много гусака па подизале једну ногу под крило, а само на једној нози стоје. То опази слуга, и таки ће рећи попу: „Погледај, господине попо, шта је гусака тамо на леду, и свака само по једну ногу има.“ Попа заустави коње, даде слуги камџију и рекне му: „иди потерај те гуске.“ Слуга скочи с кола, потрча гускама да их потера, док им се мало приближи, а оне свака своју ногу пуну и поју бегати. Кад слуга дође колима, упита га попа: „колико је ногу у сваке гуске?“ А слуга ће попу: „Е, господине, јеси прави научењак; само си ипак фалио, — што ми ниси дао камџију да сам и ону нашу гуску који пут ошигнуо, може бити да би и она пустила другу ногу.“

Прибележио

Р—ћ.

Бистар одговор.

Професор: Сад ће нам гђца Славка казати што из геологије.

Гђца Славка: устане.

Професор: Кажите нам ви гђе, где се налази седиментно камење?

Гђца Славка: Седиментно камење налази се на дну наше земље.

Шогор.

Проф. и ђак.

Проф. (при испитивању цркв. појања). Отпојте ми мени Николу, преображенски „Ирмос“.

Ђак, почне, али не оним гласом којим је прописано. Проф. слуша и — мисли да је добро. На то један од ђака устане и рекне да — није добро.

Проф. Ти си млађи мораш — кушовати! (обичан израз г. професора). Кад је мени добро, мора бити и теби — добро.

Неко, кога гди проф. и катихета не сматра за свога — љубимца.

О да

многострадалним, многокућеним и многоглаголивим
госпођима-цунницама.

Ставите људи!... Доста је било,
Неправде тешке, клевета пусти;
Та име светло цуннице јадне,
Потавни већем у ваши усти!...

Доста је било псовке и грдње;
Време је да већ престане свађа;
Време је да већ *уница* слатка,
Буде нам дража, милија, слађа!

Ево ме, дакле, на браник стајем,
У част и хвалу *уница* ваши,
А потсмех неке окорне браће,
Слабо ће да ме верујте, плаши.

Зар има боље среће и блага,
Од куће, којом *уница* влада?
Зар није тамо одморна увек,
Женица ваша мила и млада?

Зар није онде благослов неба,
уница где се пази и шути,
Зар ико више о дому вашем,
о миру кућном, о добру снује?

Она је извор нашег весеља,
она је тумач женине воље,
на куд ће од тог, реците, сами,
за мушку главу уредбе боље?

Она је мелем, што ране лечи,
она је благо и скромност сама,
она је слика правде и суда,
она је „шапгач“ код брачних драма!

Поштујте дакле *унице* ваше,
оне су добре кротке и тије;
а то вам тврди и главом јамчи,
овај, што — — *свећом* — — *ожењен није!*

Др. Казбулбуц.

Даје се на знање.

Јест' даје се на знање, да се ове године неће про-
дати на добош ради порције ни кућа, ни казан, ни јастук,
ни једног егзекутора.

Па зар то није лепо и красно!?

Добро га је разумео.

Мајстор (шегри). Симо, ево ти коломаз па намажи
кола да идемо после подне по дрва.

Сима (после једног сата.) Мајсторе, молим вас још
мало коломаза, фали ми само још шараге да намажем.

Н. Н. Но Циганине, данас се завршује велики пост.
Циган. Знам, знам. Завршује се велики пост, а почи-
ње се велика глад.

Дечак дође у апотеку и запита имају ли каква лека
од зубобоље.

Апотекар извади једну флашицу, стави је дечку под
нос и рече му да добро увуче силовиту сагу.

Дечак мал што не паде у несвест од тог силовитог
задах. Но кад је једва дошао к себи, апотекар га запита:
јели да те је сад већ прошао зуб.

На то му дечко, тарући сузе одговори: Молим го-
сподине, није мене ни болео зуб, — већ боли мог оца.

Сам је крив.

Гост: Хеј келнеру, та овде су земичке старе.

Келнер: Е па сами сте криви, што нисте дошли
пре три дана, онда нису биле старе!

Малер.

Госпођа (собарици). Јуцо, јеси л' нашла већ једну
ружу за моју косу?

Јуца: Јесам, госпођо, али сам сад опет косу негде
забацила!

Јефтин куп.

А. Шта си дао за тај нов шешир?

Б. Мој стари!

А. Како то?

Б. Оставио сам мој стари код Коларца кад сам био
на „пиву“, па сам узео овај нови.

Софија: Дакле ти ме за цело, Саво, љубиш?

Саво: Неизмерно драга моја, захтевај од мене до-
казе; али само да не пређу вредност једне форинте.

Нежно васпитана.

Он: Шта би ви радили госпођице, кад би ја вас
загрлио и нољубио?

Она: Ја би поцрвенила од стида!

У инштитуту.

Учиџелица: Које зубе добијамо најкрасније?

Ученица: Фаличне!

Од магле.

Један пијаница у пијанству пао и позледио чело,
но да би сакрио пред светом озлеђено место, прилепио
је фластер. Другог дана сретне га његов друг па ће га
запитати: откуда тај облак на твојем челу?

Задржао се од јучерашње магле, одговори упитани!

Извина.

Гост. (гостионичару). Јесте л' чули пријатељу овако
мало парче кобасице за 20 новч. па још и смрди, то је
одвише скупо.

Гостионичар. Знате молим вас, да је веће парче
још би већма смрдило!

Прибележио

Созврљонц.

ДРУШТВО СВ. САВЕ

Родољубима и пријатељима српске мисли и
српског јединства.

Друштво Св. Саве, којег вам је племенити циљ
познат, има данас ове важне установе:

1. Светосавску Школу — вечерњу — која
се дели на два оделка: на основну и приправну — учи-

тељску школу. У ној се, посведневно по два, а у зимње доба и по три часа у вече, уче деца, младићи па и одрасли људи, што из српских крајева ван краљевине долазе у Београд за разне грађевинске и друге послове, а који су живи проносачи српске свести, српскога језика, српских обичаја и осећаја. Број ученика Светосавске школе био је ове године до 140

2. Друштво „Пансионат“, у коме се издржавају и спремају за учитеље и наставнике младићи такође из крајева српских ван краљевине, а којих је 32 на броју.

Предавања у Светосавској Школи држана су а држе се и данас у теразијској основној школи. А за пансионат морало је друштво узимати нарочите станове у најам.

Главни одбор друштва Св. Саве одлучио је, да за ове две установе, као и за друштвену библиотеку и канцеларије друштвене управе, подигне нарочиту зграду: „Светосавски Дом“.

Према својој намени „Светосавски Дом“ мора бити зграда већег размера. Она ће бити подигнута на друштвеном плацу и Душановој улици. Полагање темеља мисли се извршити још у току месеца јула.

Главни је одбор приредио лутрију, за коју су срећке већ скоро растурене, а чист приход њен — који у повољном случају може бити 12 до 15 хиљада динара — намењен је подизању Светосавскога Дома. Сем тога, управа општине београдске добила право на бесплатно вађење камена и песка; она је добила и потребну грађу за кров, као и тријестину хиљада цигаља од појединих родољуба.

Па како све то још нису ни приближно довољна средства, која би била потребна за довршење те велике зграде, друштвена управа, немајући права на трошење сталнога фонда друштвеног, морала се одлучити на овај корак: да се обрати српским родољубима и пријатељима српске мисли и јединства, с молбом, да јој својим добровољним прилозима притеку у помоћ.

Управа Друштва Св. Саве апелује на српску свест и српско родољубље. Она је убеђена, да Светосавски Дом, што већи и величанственији, и треба да буде подигнут српским родољубљем, те да он остане потомству видљиви доказ данашњих патриотских напора, доказ нашега делања и наших тежања за јединством раскомаданог нам племена.

Родољуби! Не пожалите жртава за овај узвишени циљ. ДСС. Бр. 819. 1. Јула 1889. године у Београду.

Тажник: Председник Друштва Св. Саве:
Ср. Ј. Стојковић. Свет. Николајевић.

И зашла је из штампе књижица:

СРБИ У УГАРСКОЈ

И ЦРКВЕНА УНИЈА

МАЂАРСКА РАСПРАВА
МИТЕЛУКИЋА

ПРИКАЗ

Ивана Иванића

Цена је овој књижици 10 пара дин. а продаје се у уредништву „Одјека“ и у београдским књижарама. Наручбине са стране шиљу се Ивану Иванићу, новинару (уредништво „Одјека“ Београд, Обилићев венац бр. 4.).

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне
Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне. **ОДПРАВНИШТВО.**

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 3-6

Пропалазач и творничар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорел-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседелости. Цена је једне тегле 2 фор Разашањање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унатоц (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све н.ручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% понуста и плаћена поштарина. 11-20